

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 19 Αὐγούστου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 33

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

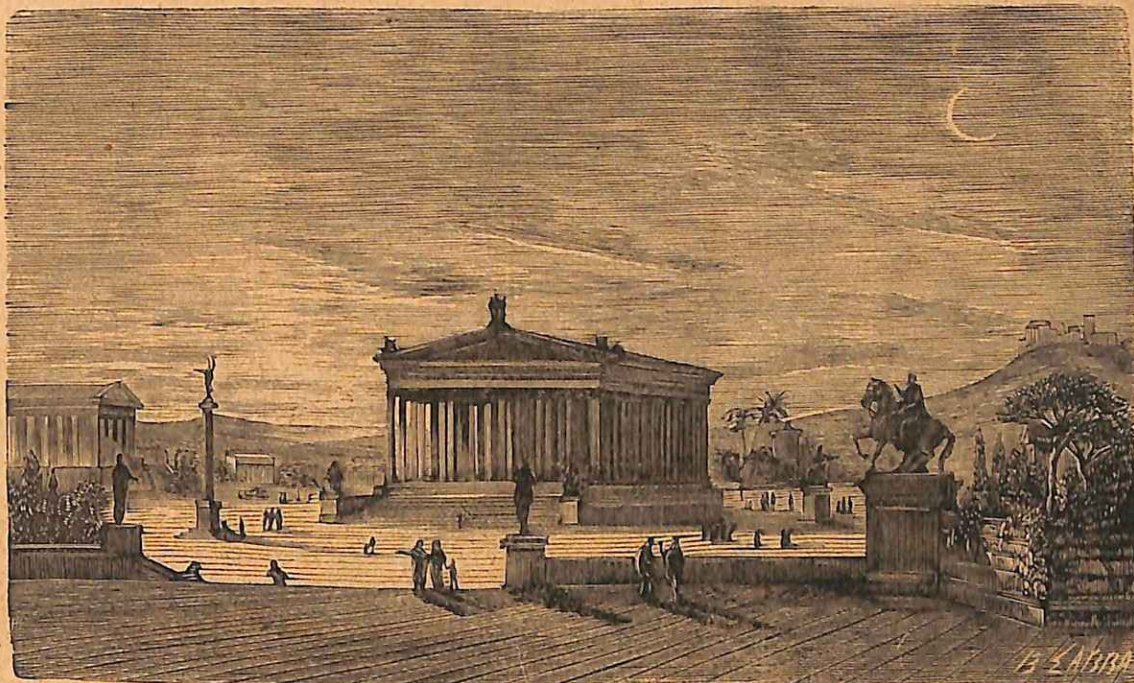
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚ Τ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 249]

Ο ἐν Ἐρέσῳ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. (ἴδε σελ. 263).

Τὴν 3 μ.μ. ὡς τῇ εἵχε προείπη ὁ κ. Βουλφρὰν ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ ἐξῆλθε μετὰ τῆς Πετρίνας ἐφ' ἀμάξης πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐργοστασίων κατὰ τὸ σύνθημα· διότι οὐδὲ μίαν ἡμέραν παρέλειπεν ἐπισκεπτόμενος τὰ διάφορα καταστήματα κατὰ σειράν, οὐχὶ βεβαίως θέλων νὰ ἴδῃ τὰ πάντα ἀλλὰ τοῦλάχιστον νὰ τον ἴδωσι, νὰ ἀκούσῃ τὰς παρατηρήσεις τῶν διευθυντῶν τοῦ καὶ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τὰς διαταγὰς του. Προσέτι δὲ θὰ ἐπληροφορεῖτο μόνος περὶ πλείστων ἄλλων πραγμάτων, ὡς ἐὰν μὴ ἦτο τυφλός, διὰ παντοίων μέσων ἀναπληρῶντων τοὺς ἐσκοτισμένους αὐτοῦ ὀφθαλμούς.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπεσκέφθησαν κατὰ πρόωτον τὰς Φλιξέλλας, χωρίον μέγα, ἔνθα ἦσαν τὰ ξαντήρια τοῦ λιναρίου καὶ τῆς καννάβεως· ἀλλ' ὁ κ. Βουλφρὰν ἀντὶ νὰ πορευθῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ, ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Πετρίνας, εἰς ἐκτεταμένον ὑπόστεγον, ἔνθα κατεγίνοντο ἐκφορτῶντες δέματα καννάβεως καὶ ἀποθηκεύοντες αὐτά.

Κατὰ κανόνα ὅπου δὴποτε ἐνεφανίζετο ὁ κ. Βουλφρὰν οὐδέποτε διέκοπτον οἱ ἐργάται τὴν ἐργασίαν πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ, οὐδὲ ἐπετρέπετο νὰ τῷ ὁμιλήσωσιν, εἰ μὴ ἐὰν τοὺς ἠρώτα. Ὅθεν καὶ ἐνταῦθα ἡ ἐργασία ἐξηκολούθησεν ὡς ἐὰν μὴ ἦτο παρών, ἀλλὰ μόνον ταχύτερον καὶ κανονικώτερον.

Ἀπρόσεξε εἰς ὅτι θὰ σου ἐξηγήσω τώρα, εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν, διότι θέλω πρῶτην φοράν νὰ δοκιμάσω νὰ ἴδω

διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ νὰ ἐξετάσω μερικὰ δέματα ἀπ' αὐτὰ ὅπου ἐκφορτῶνουν τώρα. Τὸ ἀργυρίζον χρῶμα τοῦ εἰξεύρεις, δὲν εἶν' ἀλήθεια ;»

Ἡ Πετρίνα ἐδίστασεν.

«Ἡ μάλλον τὸ μαργαρόφαιον, τὸ γ ρὶ π ἐ ρ λ δῆλα δῆ.

— Τὸ μαργαρόφαιον, μάλιστα, κύριε.

— Καλὰ. Εἰξεύρεις καὶ νὰ διακρίνῃς τὰς διαφόρους ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου, τὸ πράσινον βαθύ, τὸ πράσινον ἀνοιχτόν, τὸ μελανόφαιον, τὸ κόκκινον ;

— Μάλιστα, κύριε, ἡ τοῦλάχιστον περίπου.

— Ἀρκεῖ περίπου· λάβε λοιπὸν μίαν δρᾶκα ἀπὸ οἷονδῆποτε δέμα καὶ παρατήρησέ το καλὰ, ὥστε νὰ μου εἰπῇς τί χρῶμα ἔχει.»

Ἡ Πετρίνα ἐποίησε τὸ προσταχθὲν καὶ ἀφ' οὗ ἐξήτασε καλῶς τὴν κάνναβιν εἶπε μετὰ συστολῆς :

«Κόκκινον, καλὰ εἶπα κόκκινον ;

— Δὸς μου ἐδῶ.»

Καὶ ἔφερε τὴν δρᾶκα εἰς τοὺς ῥώθωνάς του καὶ τὴν ὠσφράνθη :

«Δὲν ἠπατήθης, εἶπε, πραγματικῶς κόκκινον πρέπει νὰ εἶνε».

Ἐκπληκτος ἀπέβλεψε πρὸς αὐτόν· ἐκεῖνος δὲ ὡς μαντεύσας τὴν ἐκπληξίν της ἐξηκολούθησε :

«Μύρισε τὴν κάνναβιν αὐτὴν· δὲν σου φαίνεται ὅτι μυρίζει σὰν καραμέλα ;

— Ἀκριβῶς, κύριε.

— Λοιπὸν αὐτὴ ἡ ὁσμὴ σημαίνει ὅτι τὴν ἐστέγνωσαν εἰς τὸν κλίβανον καὶ ἐκάη, καὶ αὐτὸ λέγει ὅτι τὸ χρῶμα της εἶνε κόκκινον· λοιπὸν ὁσμὴ καὶ χρῶμα ἐξελέχοντο καὶ ἐπικυρώνονται μετὰ τῶν καὶ με πείθουν ὅτι πολὺ καλὰ εἶδες καὶ μου δίδουν ἐλπίδας ὅτι δύναμαι νὰ σ' ἐμπιστευώμαι. Ἄς υπάγωμεν εἰς ἄλλην ἀμαξαν καὶ λάβε μίαν ἄλλην δρᾶκα.

Ἡ δὲ ἡ Πετρίνα εὗρεν ὅτι τὸ χρῶμα ἦτο πράσινον.

«Εἶνε εἴκοσι εἶδη πρασίνου· πρὸς ποῖον φυτὸν παρομοιάζεις αὐτὸ τὸ πράσινον.

— Πρὸς τὸ λάχανον, μοῦ φαίνεται, καὶ κάπου κάπου ἔχει στίγματα μαυρεῖ-δερά καὶ μαύρα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 254.)

— Ἐγνώριζα τὴν ἀπαγόρευσίν σου, ἀλλ' ἔθαψα τὸν ἀδελφόν μου· διότι οὔτε ὁ Θεὸς ἐκήρυξε τὸν νόμον τοῦτον, οὔτε ἡ Δίκη· οὐδ' ἐφαντάσθη ποτὲ ὅτι τὰ ἰδικά σου προστάγματα εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωσι τὴν ἰσχύν, ὥστε μολονότι εἶνε ἔργα θνητοῦ νὰ εἶνε ἀνώτερα ἀπὸ τὸν ἀγραφὸν καὶ ἀμετάβλητον νόμον τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶνε δὲ οὗτοι σημερινοὶ καὶ χθεςνοί, ἀλλ' ὑπάρχουσιν αἰετοί καὶ οὐδεὶς γνωρίζει ἀπὸ πότε ἐγίναν. Πρὸς τοὺς νόμους τούτους δὲν ἤθελον, ροδηθεῖσα τὰ προστάγματα κανόνος ἀνθρώπου, ν' ἀσέβησω, καὶ νὰ εὗρω δικαίαν τιμωρίαν μετὰ θάνατον. Ὅτι μέλλω ν' ἀποθάνω, τὸ εἴξευρον καὶ ἂν σὺ δέν το προσκήρυττες· ἂν δὲ ἀποθάνω προῶρως, τοῦτο θεωρῶ ἐγὼ τούναντίον κέρδος· διότι ὅστις ζῇ μέσα εἰς τόσας συμφορὰς ὡς ἐγώ, πῶς οὗτος νὰ μὴ νομίζει κέρδος τὸν θάνατον; Διὰ τοῦτο δὲν λυποῦμαι καθόλου ὅτι θ' ἀποθάνω, θὰ ἐλυπούμην μόνον ἂν ἄφινον ἄθαρτον τὸν νεκρὸν ἀδελφόν μου.

Ὡς χλευασμὸν ἐξέλαβεν ὁ Κρέων τοὺς λόγους τούτους τῆς ὑψηλόφρονος νεάνιδος, ὅσον δὲ ἤρεμος ἴστατο αὕτη πρὸ αὐτοῦ τόσῳ περισσώτερον ἐξωργίσθη οὗτος.

— Μάθε, λέγει, ὅτι οἱ πολὺ πείσμονες κάμπτονται πρῶτα πρῶτα· καὶ ὁ ἰσχυρότατος σίδηρος ἅμα πυρακτωθῇ πολὺ θραύεται καὶ κομματίζεται, εἰξεύρω δὲ ἀκόμη ὅτι τοὺς θυμωμένους ἴππους τοὺς δαμάζομεν μὲ μικρὸν χαλινόν. Ἄν ἡ αὐθάδεια αὐτῆς δὲν τιμωρηθῇ, ἐγὼ δὲν εἶμαι πλέον ἀνὴρ ἀλλ' αὕτη εἶνε ἀνὴρ. Ἄλλ' ἂν καὶ εἶνε τέκνον τῆς ἀδελφῆς μου, καὶ στενωτέρα συγγενῆς μου ἂν ἦτο, θὰ τιμωρηθῇ διὰ τοῦ χειρίστου θανάτου ὡς καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς· διότι ὑποπτεύω ὅτι καὶ αὕτη εἶνε συνένοχος.

— Ἀφ' οὗ ἀπεφάσισες νὰ με φονεύσης διατὶ ἀργοπορεῖς; Ὅπως εἰς ἐμὲ δὲν ἀρέσκουσιν οἱ λόγοι σου οὐδὲ θ' ἀρέρωσι ποτέ, τοιουτοτρόπως δὲν ἀρέσκουν καὶ εἰς σὲ τὰ ἰδικά μου ἔργα· μολονότι τί μοι περιεποίησε τὴν μεγαλειτέραν τιμὴν εἰς ἐμὲ παρ' ὅτι ἐνεταφίασα τὸν ἀδελφόν μου· θὰ ἤκουες δὲ τοῦτο νὰ το βεβαιοῦν καὶ αὐτοὶ ἐδῶ οἱ πολλοὶ ἂν δὲν ἐφοβοῦντο νὰ το εἴπωσιν.

— Οἱ πολλοὶ νὰ ἐπαινέσωσι σέ, ἦτις ἐνόμισες ἄξιον τῶν ἰδίων τιμῶν καὶ ἐκεῖνον, ὅστις ἔπεσε μαχόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τὸν ἄλλον ὅστις ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα καὶ ἦλθε νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῆς;

— Ὁ θάνατος διαλύει πᾶσαν ἔχθραν, ἀπήντησεν ἡ Ἀντιγόνη, πέραν τοῦ θανάτου δὲν ὑπάρχει μῖσος.

— Οὐδέποτε ὁ ἐχθρὸς γίνεται φίλος, οὐδὲ ὅταν ἀκόμη ἀποθάνῃ.

— Ἐγὼ δὲν ἐπλάσθην νὰ μισῶ παρὰ μόνον ν' ἀγαπῶ.

— Πήγαινε λοιπὸν κάτω εἰς τὸν Ἄδην καὶ ἀγάπα ἐκείνους, ἂν πρέπη νὰ τοὺς ἀγαπᾷς· ἐφ' ὅσον ὁμῶς ἐγὼ ζῶ, δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ ἄρχῃ ἐδῶ γυνή.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην φέρεται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Κρέοντος ἐκ τῶν ἀνακτόρων καὶ ἡ Ἰσμήνη κλαίουσα. Ὁ δὲ Κρέων ἀποταθείς πρὸς αὐτὴν μετ' ὀργῆς λέγει·

— Καὶ σὺ ἡ ὁποία εἰσωλίσθησας εἰς τὴν οἰκίαν μου ὡς ἐχίδνα καὶ ἀπομύζει τὸ αἷμά μου χωρὶς νὰ το ἐννοῶ, εἰπέ μοι, ἔλαβες μέρος καὶ σὺ εἰς τὴν ταφὴν ἢ ὀρκίζεσαι ὅτι δὲν εἰξεύρεις τίποτε;

Ἡ δειλὴ Ἰσμήνη γίνεται θαρραλέα ἐν τῇ δυστυχίᾳ. Δὲν εἶχε τὴν γενναίότητα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ ἔργον, ἀλλὰ θέλει νὰ μετὰσχῃ τῆς συμφορᾶς· λέγει λοιπὸν πρὸς τὸν Κρέοντα·

— Ἄν ἡ Ἀντιγόνη ἔπραξε τὸ ἔργον, τὸ ἔπραξα καὶ ἐγὼ καὶ εἶμαι σύμφωνος καὶ εἶμαι συνένοχος.

— Δὲν εἶνε δικαίον νὰ πάθῃς σὺ, ἀπαντᾷ ἡ Ἀντιγόνη· διότι οὔτε τὴν πρᾶξιν ἠθέλησες, οὔτε ἐγὼ σοι ἀνέθεσα κανὲν μέρος ἐξ αὐτῆς.

— Ἀλλὰ δὲν ἐντρέπομαι νὰ εἶμαι σύντροφός σου εἰς τὴν συμφορὰν καὶ θέλω κ' ἐγὼ νὰ πάθω μαζί σου.

— Τίς ἔπραξε τὸ ἔργον, λέγει πάλιν ἡ Ἀντιγόνη, τὸ γνωρίζει ὁ θεὸς τοῦ Ἄδου καὶ ὅσοι εἶνε κάτω· ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ ἐκείνην ἢ ὁποία ἀγαπᾷ μόνον μὲ λόγους.

— Ἀγαπητὴ μου ἀδελφῇ, ἀναφωνεῖ ἡ Ἰσμήνη, μὴ με περιφρονῇς καὶ ἄφυσέ με ν' ἀποθάνω μαζί σου.

— Δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃς μαζί μου· δὲν πρέπει νὰ λέγῃς ὅτι ἔπραξες ὅ,τι δὲν ἔπραξες· ἀρκεῖ ὅτι ἀποθνήσκω ἐγώ.

Τότε ἡ Ἰσμήνη προσπαθεῖ νὰ κάμψῃ τὴν καρδίαν τοῦ Κρέοντος, ἱκετεύει αὐτὸν νὰ λυπηθῇ τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἢ ὁποία ἂν ἔπαισεν, ἔπαισε διότι ἡ πολλὴ λύπη ἐτάραξε τὸ λογικόν τῆς, καὶ ἐνθυμίζει εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ Ἀντιγόνη εἶνε μνηστὴς τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰμῶνος. Καὶ οἱ γέροντες τῆς πόλεως συμβουλευοῦσιν αὐτὸν νὰ μὴ θανατώσῃ τὴν μνηστὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ· ἀλλ' ὁ πεισματώδης Κρέων μένει ἀμετάπειστος καὶ ἀκαμπτος· ἡ Ἀντιγόνη θ' ἀποθάνῃ, ὁ υἱὸς τοῦ θὰ εὕρῃ ἄλλην γυναῖκα.

— Πάρετέ τὴν μέσα, ἀναφωνεῖ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ὁ Κρέων· προσέχετε τὴν καλά, διότι καὶ οἱ θαρραλεώτατοι εὐχαρίστως δραπετεύουσιν ὅταν βλέπωσι πλησίον τὸν θάνατον.

Τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον εἶχε συναθροισθῇ πέριξ τοῦ βασιλείως, ἐν τῇ βάθει τῆς καρδίας συνεπάθη πρὸς τὴν Ἀντιγόνην καὶ ἐπήνει τὴν πρᾶξιν αὐτῆς καὶ ἐλυπεῖτο διότι ἀδίκως ἐτιμωρεῖτο μὲ τὴν σκληρότατην τιμωρίαν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκφράσῃ καμμίαν μομφὴν ἢ ἀντίρρησην ἐνώπιον τοῦ αὐστηροῦ βασιλείως.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους
Α. Π. Κ.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

[Σημ. τῆς Διευθ.—] Ἔτος δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς προσφιλοῦς μητρὸς τοῦ ἐν Σύρῳ ἀγαπητοῦ καὶ παλαιοῦ συνεργάτου μας κ. Γεωργίου Ἐπ. Φακίρη, καὶ νέα ἐπίσης βαρεῖα συμφορὰ ἔπληξε τὸν ἀγαπητὸν μας φίλον. Τὴν 17 παρελθόντος Ἰουλίου ὁ θάνατος ἀφῆρπασεν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀκαμύτατον ἔτι, καὶ τὸν προτετλιχ τοῦ πατέρα Ἐπαμεινώνδαν Φακίρη, τύπον φιλοστόργου πατρός, τιμίου καὶ δραστήριου ἐμπόρου, καὶ πολίτου ἀγαθοῦ καὶ χρηστοῦ. Ἡ «Διάπλασις» βαθύτατα τεθλιμμένη συμπονεῖ τὸν ἀπορρανισθέντα συνεργάτην καὶ φίλον τῆς ΦΑΚ, εἶνε δὲ βεβαία ὅτι καὶ οἱ ἀναγνώσται αὐτῆς οὗς πολλάκις ἔτερψεν ὁ ΦΑΚ διὰ τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» δημοσιευμάτων του, θὰ χύσωσι δάκρυ συμπαθείας, ἀναγινώσκοντες τοὺς κατωτέρω μεσοῦς πόνου στίχους του.]

Πονέστε με, κλάψτε 'ς τὰ μαῦρα ντυμένο·
Πατέρας καὶ μάνα πεθάναν μαζί·
Πεντάρφανο τώρα 'ς τὸν κόσμον ἀπομένο·
κανένας γιὰ μένα, κανένας δὲν ζῇ.

Τοῦ κάκου προσμένω σὲ ξένιν ἀγκάλῃ
νὰ βρῶ τῆς μανούλας τὴν τόση στοργή.
Τοῦ κάκου πατέρα προσμένω καὶ πάλι·
κανένας γιὰ μένα, κανένας 'ς τὴ γῆ.

Κι' ὁ ὕπνος τὴ νύκτα σὰς στέλνει βοήθεια,
'Σ ὄνειράτα πλάνα, χρυσοὶ μοι γονεῖς·
Ξυπνῶ κι' ἀντικρύζω τὴ μαύρην ἀλήθεια·
κανένας γιὰ μένα 'ς τὸν κόσμον, κανεὶς.

Γ' αὐτὸ ἀπ' ἐκείνη τὴ μαύρην ἡμέρα
'ς τὸν Πλάστη χαρίζω καὶ νοῦ καὶ καρδιά·
'Εσένα, Χριστέ μου, θενάχω πατέρα·
μανούλα θενάχω ἐσέ, Παναγιά.

ΦΑΚ

Εἰς ἔβρους τοιοῦς

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Προχθές ὁ Παντελῆς εἶχε τὰ γενέθλιά του· ὁ γοννός του πού τον ἀγαπᾷ πολὺ (καί, νὰ σας πῶ, τοῦ ἀξίζει) τοῦ ἀγόρασε ἕνα βιβλίον μὲ εἰκόνας· ὠραῖο βιβλίον που γράφει διὰ τοὺς ἀνθρώπους που κατοικοῦν εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.

Ὁ Παντελῆς εἶνε κατευχαραστημένος δι' αὐτὸ ἐσχέφθηκα νὰ σας δείξω καὶ σὰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς εἰκόνας καὶ νὰ σας πῶ ὀλίγα ἀπὸ ὅσα γράφει τὸ βιβλίον.

Ἰσως ἔχετε ἀκούσῃ διὰ τοὺς Λάπωνας· Κατοικοῦν εἰς τὸ βορειότερον μέρος τῆς Εὐρώπης. Εἶνε μικροκαμωμένοι, ἔχουν ἀνάστημα παιδιῶν, τὰ μάτια των εἶνε μικρὰ καὶ μαῦρα· τῶν περισσοτέρων δὲν ἔχουν βλεφαρίδας, ἔχουν μίαν κόκκινην γραμμήν, ἐπειδὴ τὸ κάτασπρον χιόνι κάμνει τὰ μάτια τους νὰ πονοῦν.

Τὰ φορέματα τῶν Λαπῶνων εἶνε πολὺ ἀπλᾶ· ἄνδρες καὶ γυναῖκες φοροῦν ἕνα ἐπανωφέρνι που φθάνει σχεδὸν ἴσα μὲ τοὺς ἀστράγαλους των· εἶνε κομμένο ἀπὸ τὸ δέρμα ἐνὸς ζῴου πού το λέγουν Τάρανδον, εἶνε ἕνα εἶδος ἐλάφου τῆς Λαπωνίας καὶ το μεταχειρίζονται οἱ Λάπωνες διὰ κάθε ἐργασίαν των, ὅπως ἄλλοι λαοὶ τὰ βώδια. Βλέπετε πίσω ἀπὸ τὴν γυναῖκα ἕνα τάρανδόν που σύρει ἕνα ἔλκυθρον.

Φαγητόν των εἶνε κυρίως τὸ κρέας τοῦ τάρανδου· αὐτὸ τὸ ζῷον τοὺς δίδει γάλα καὶ ἀπ' αὐτὸ κάμνουν τυρὶ· πάπλωμά των εἶνε τὸ δέρμα τοῦ τάρανδου· τὸν στόμαχον τοῦ τάρανδου τον κάμνουν ἀσκὸν πού φυλάγουν τὸ γάλα καὶ τὸ τυρὶ των· ὡς καὶ ἡ κλωστή μὲ τὴν ὁποίαν ράπτουν τὰ φορέματά των εἶνε ἀπὸ ξηραμένα νεῦρα τοῦ τάρανδου.

Οἱ Λάπωνες δὲν εἶνε πολιτισμένοι λαός· εἶνε ὅμως φιλόξενοι καὶ περιποιοῦνται τοὺς ξένους. Γράμματα

ξεύρουν ὀλίγοι καὶ τὸ βιβλίον που ἀναγινώσκουν περισσώτερον εἶνε ἡ Ἁγία Γραφή.

Τὰ μικρὰ Λαπωνάκια βάζουν αἱ μητέρες των μέσα σὲ ξύλινες κάσες ντυμένες μέσα μὲ δέρμα ἀρκούδας· τὰ ἔχουν κρεμασμένα ἀπὸ τὸν ὦμόν των καὶ τα κουβαλοῦν μαζί των.

Ὁ ἄνδρας ἐγύρισε ἀπὸ τὸ κυνηγί· τὰ χέρια του τάχει τυλιγμένα σὲ χονδρὰ χειρόκτια διὰ νὰ μὴ παγώνουν ἀπὸ τὸ κρύο· εἰς τὰ πόδια του ἔχει κάτι σιδερα· τέτοια φοροῦν εἰς τὰ βόρεια μέρη οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ περπατοῦν καλλίτερα εἰς τὰ χιόνια.

Ἦθελα νὰ σας πῶ καὶ ἄλλα πολλὰ, μὰ δὲν ἔχω τόπο νὰ τα γράψω. Δι' αὐτὸ βοῆτε τὸν Παντελῆ νὰ σὰς τα εἴπῃ λεπτομερῶς, ἕνα κ' ἕνα.

